

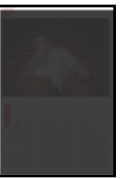

Zrinka Cvitešić i Goran Višnjic

PRVI PUT ZAJEDNO NA SCENI

Najuspješniji hrvatski glumci u inozemstvu, koji tumače glavne uloge u predstavi 'Ekvinocijo' na Dubrovačkim ljetnim igrama, otkrivaju kakva je atmosfera na probama što ih vodi redatelj Krešimir Dolenčić te se prisjećaju svojih dubrovačkih ljeta na kojima im se nikada dosad nisu križali profesionalni putevi

*tekst SRDAN SANDIĆ
fotografije BILJANA BLIVAJS/CROPIX*

PRICE

Lokacija: Hrvatsko narodno kazalište u Zagrebu. Vrijeme: tri popodne, kraj tjedna, vrućina, sparina. Garderoba br. 106, šminkerica, frizer, Glorijina ekipa i dvoje najistaknutijih glumaca suvremene Hrvatske - Zrinka Cvitešić (44), laureatkinja najviše kazališne britanske nagrade Olivier, i Goran Višnjić (52), naš najuspješniji predstavnik u Hollywoodu. Povod susreta: Dubrovačke ljetne igre i njihova suradnja na predstavi "Ekvinocijo" Ive Vojnovića, u režiji Krešimira Dolenčića. Goran glumi bogatog povratnika iz Amerike Niku Marinovića, a Zrinka njegovu ljubav iz mladosti Jele. Višnjić se ovaj put nije vratio iz Amerike, već iz Velike Britanije gdje s obitelji živi na jugozapadu otoka - u Cornwallu, dok je Cvitešić i dalje na dvije adrese, onoj zagrebačkoj i londonskoj sa svojim partnerom, bivšim nogometašem Nikom Kranjčarom.

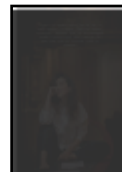
U pripremama za naše snimanje Zrinka i Goran zaneseno izmjenjuju dojmove s probe s koje su upravo došli. I ona i on u ruci imaju tekst sa svojim bilješkama te komentiraju mlade kolege iz tima predstave - čijom igrom su oduševljeni. Zaljubljenici u glumu međusobno se prepoznaju, reklo bi se. Redatelj Krešimir Dolenčić, međutim, nije slučajno odabrao ovaj "duo fantastikus".

- Ništa nije slučajno, a onda opet nekada jest. Slučajno smo se vidjeli nakon jedne predstave u Teatru &TD i tada mi je rekao kako sutradan ima sastanak u vezi Igaru te da ćemo se čuti kada bude znao precizno o čemu se radi. U tom sam trenutku i ja rekao da bih volio raditi na Igrama, samo još ne znam kada i koju predstavu. I onda me nazvao sutradan i ponudio da radimo "Ekvinocijo", na što sam odmah rekao - hajmo! Krešo i ja poznajemo se gotovo trideset godina, još otkako je bio asistent našoj profesorici Nevi Rošić na kole-

giju Gluma. Dok sam bio student, dao mi je stipendiju u Gavelli - prisjeća se kroz smijeh Goran Višnjić.

Zrinka se slaže s konstatacijom i nadopunjava odgovor svojim sjećanjem.

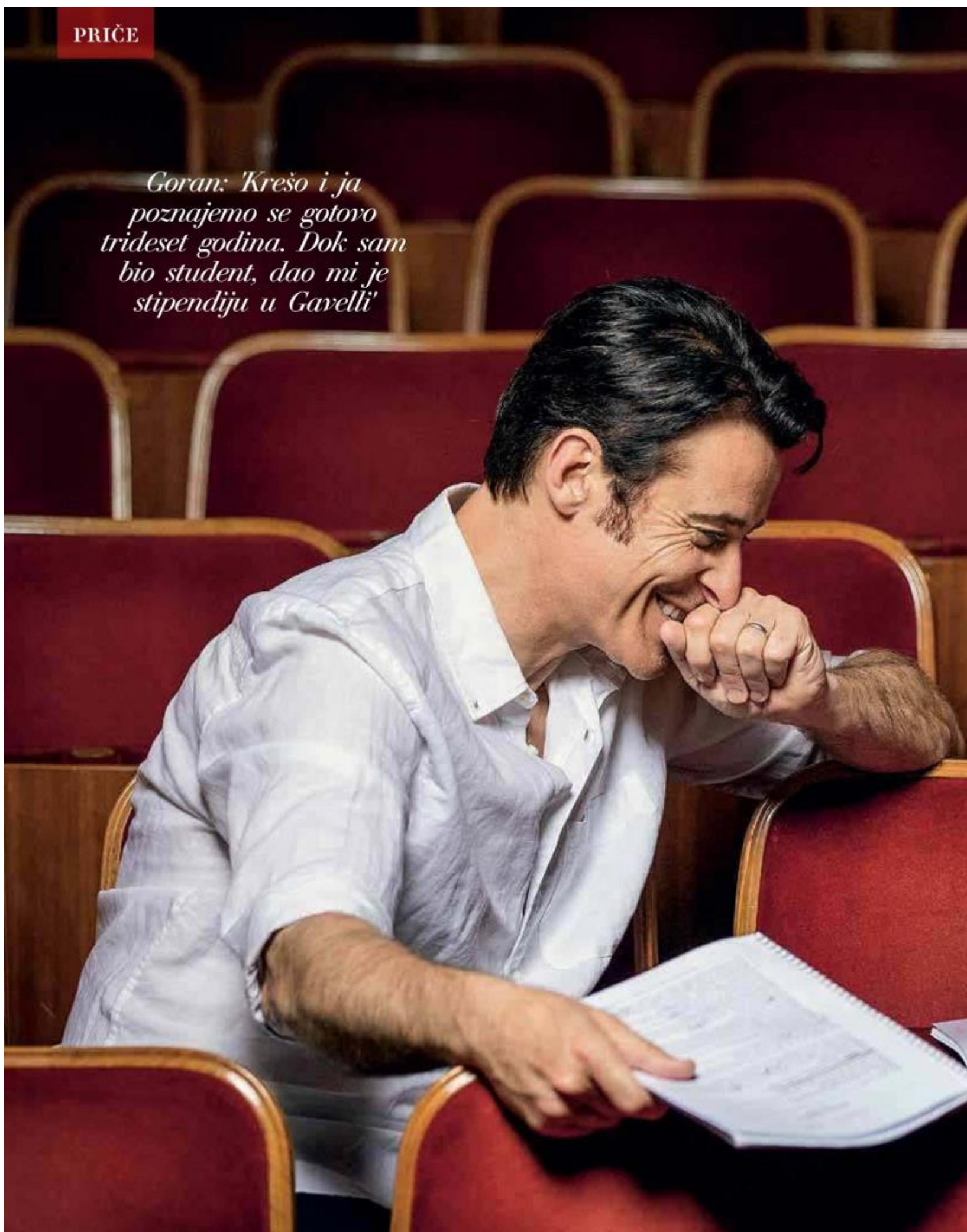
- Ovo mi je treća predstava s Krešom, ako me sjećanje dobro služi. Radili smo prije "Ekvinocija" i Brechtovu "Operu za tri groša" te Molièreova "Gradanina plemića". Glumac treba imati poprilično veliku sreću da u karijeri radi s režiserima kao što je Krešo. Ja sam dosad imala vrlo malo takvih - to su režiseri koje ne pitaš što, kako, zašto... Kada te pozovu u projekt, njih se samo pita kada i gdje trebaš doći. Njima se bezrezervno vjeruje, jer te oni vode, inspiriraju, čuvaju i vole. I veseli ih svaki tvoj mali uspjeh na probi. Lijepo je vratiti se Kreši nakon više od deset godina. S Goranom dosad nisam radila, ali smo se oboje pitali - je li to zaista tako?! Jer, oboje imamo osjećaj kao da smo već radili zajed- ▶

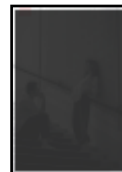

PRICE

*Goran: 'Krešo i ja
poznajemo se gotovo
trideset godina. Dok sam
bio student, dao mi je
stipendiju u Gavelli'*

Sjećamo se vremena kad je Dubrovnik bio samo naš. Bilo je to vrijeme noći koje nikada ne završavaju, provedenih na skalama ispred Talira, vrijeme kad smo sami bos i trčali po Stradunu i živjeli od dnevnica. Ukratko, vrijeme kad svijet još nije otkrio Dubrovnik

no. Oboje smo radnici, istraživači i moramo znati sve do najmanjih detalja u svakoj sceni, mora nam biti sve jasno prije nego što krenemo raditi na ulogama. Ukratko, lijepo nam je na probama, baš lijepo. Ansambl nije velik i već smo nakon tjedan dana postali poput male obitelji. Posebno su mi iznenađenje mladi glumci Lara Nekić i Karlo Mrkša, divni mladi ljudi, pametni i znatiželjni glumci... Najljepše je kad se zajedno stvara, kad ne postoji "ovo nije moja scena i to me ne zanima". Najljepše ideje rađaju se iz zajedništva, to mi se uvijek iznova potvrđuje kroz život, pa tako i ovaj put - govori glumica.

Naime, duga povijest Dubrovačkih ljetnih igara snažno je obilježena uprizorenjima upravo Vojnovićevih drama. Kroz odnos prema Vojnoviću ispituje se odnos prema povijesti, potencijal kreativnog i suvremenog izraza prema baštini i u drugom premijernom dramskom naslovu 75. Igara - "Ekvinociju" Ive Vojnovića koji će na Posatu, najnovijoj festivalskoj lokaciji, premijerno izvesti Festivalski dramski ansambl. Uspostavljajući ravnotežu melodramatskog i grubog, sentimenta i ciničnog, "Ekvinocijo" vješto povezuje prošlosti pojedinaca sa sadašnjošću kolektiva, njihova sjećanja sa slutnjama budućnosti.

Zanimljiva su i sjećanja ovo dvoje glumačkih velikana na "njihova" dubrovačka ljeta, odnosno njihove nastupe na Igrama.

- Na Igrama se odrastalo - i u glumačkom smislu, i u osobnom. Prvi put se uspinjalo na scenu, učilo od najvećih, družilo, zaljublivalo... Pokupili bi nas svako ljeto već kao studente, najčešće za samo otvorenje Igara, pa bismo statirali u predstavama, pa bismo zaigrali i neke veće, a kasnije i velike uloge. Nekako se u tom Dubrovniku učilo o kazalištu, o prijateljstvu, o životu, a sve kroz neku nepodnošljivu lakoću postojanja. Bilo je to drugo vrijeme. Vrijeme glumačkih i redateljskih bardova, od kojih je većina zauvijek otišla, vrijeme velikih predstava, možda najvećih. Vrijeme kad je Dubrovnik tih dana bio samo naš. Vrijeme noći koje nikada ne završavaju, provedenih na skalama ispred Talira, vrijeme kad smo sami bos i trčali po Stradunu i živjeli od dnevnica. Ukratko, vrijeme kad svijet još nije otkrio Dubrovnik - nostalgично govori Zrinka Cvitešić.

- Moj prvi nastup u Dubrovniku bio je 1994. - nadovezuje se Goran Višnjić - dakle prije točno 30 godina. Dugačka je to priča, ali ono što o njoj valja reći jest da je to bilo fantastično iskustvo za jednog studenta glume. Bili su tamo Ena Begović, Mustafa Nadarević, Vanja Drach, Alma Prica... Znali su me često u Hollywoodu pitati jesam li bio "omadijan" momentom kada sam upoznao Sandru Bullock ili Nicole Kidman, a ja bih redovito odgovarao da mi se ta sreća magije već dogodila u Hrvatskoj, s našim velikanima u HNK i na Igrama. Bili su to sjajni ljudi i kolege s kojima je bio užitek igrati. Igrao sam Hamleta i bilo je to izvanserijsko iskustvo.

Nova interpretacija "Ekvinocija" veliko je uzbuđenje našim sugovornicima, no ipak - imaju li Zrinka i Goran ponešto drugačije autorske poglede na taj komad u nastajanju?

- Sva su lica nekako šekspirijanski točno napisana zbog čega i žive danas. Imamo neprocjenjivo blago u našoj ekipi, Mara Martinovića, koji je prije deset godina igrao Goranovu ulogu u postavi "Ekvinocija" na Igrama. Marov tata, veliki Miše Martinović, imao je istu ulogu 1974. na Igrama i ostavio Maru svoju knjigu s bilješkama. Maro je iz Dubrovnika, zna komad, zna govor, zna povijest svoga grada i života u njemu u to vrijeme te zna kakva su bila prva dva čitanja "Ekvinocija". Uz njega smo dobili bazu s debelim temeljima, kakve je nemoguće izgraditi bez takvog čovjeka. Potom se u prva dva tjedna proba izgradila ekipa koja zajedno misli, izgovara naglas svaku ideju i nudi rješenja kako za svoje scene tako i za scene ostalih kolega. A to je uistinu rijetkost. Dogodilo se neko zajedništvo, bez ičijeg ega, u kojem nas Maro čuva da ostanemo u tradiciji vremena i govora, a Krešo nas gura u nas same, u naše istine i naše osjećaje - govori Zrinka Cvitešić. Goran se slaže sa Zrinkinom percepcijom iskustva rada te dodaje:

- Mislim da ne možemo govoriti o novim ili starim interpretacijama jer priče su to koje se provlače kroz hrvatsku povijest. Problem iseljenštva koji smo uvijek imali sada je opet potenciran. Istina, na drugi način, ali je i dalje prisutan. To je osnovni dio priče - o ljudima koji odlaze, koji pogibaju, ljudi koji se i vraćaju. Mi se držimo originalne priče iz 1895., ali i kostima. Dat ćemo neku posebnu čar,

neki šarm i, rekao bih uvjetno - moderniju glumu. Čini mi se da smo se dosta ozbiljno "zakopali" u temu. Mislim da smo već na čitačim probama došli do nekih razina kojih možda nije bilo u prijašnjim izvedbama. Puno je odgovora dano u tekstu jer je Vojnović iznimno logičan pisac. U odnosima se ništa nije promijenilo, fikijski i životno. Fantastična nam je suradnja! Zrinka i ja smo oboje imali osjećaj kao da smo već radili i surađivali prije, a nismo. Možda zbog toliko entuzijazma i volje probe teku glatko i strahovito brzo, jer nam je zanimljivo i obožavamo to što radimo. Krešo je u punoj formi, kreativan u svakoj minuti, pršti od energije i vidljivog uzbuđenja oko projekta i to je zarazno. Prelijeva se na cijeli ansambl i to se vidi - zaneseno prepričava Višnjić.

Predstava će biti na repertoaru od 27. do 31. srpnja, nakon čega i Zrinka i Goran odlaze na zasluženi odmor sa svojim partnerima i obiteljima.

- Tako je. Čeka me odmor s klincima cijeli osmi mjesec, naravno ako ne uleti nešto novo. Znate da je naš glumački posao često takav, nepredvidiv - govori Višnjić.

Cvitešić se slaže s njim te kroz smijeh dodaje da je u životu savladala veliku lekciju, naime - naučila je ne planirati.

- Jer od mog planiranja nikad ništa, pa sam se s vremenom počela prepuštati svemiru i samo držati uvijek vrata otvorena. Uvijek se oko mene vrti nekoliko projekata istovremeno i uvijek se nekako projekt koji zaista radim na kraju izbori i nametne sam. Mene kroz život baš i ne vode moje odluke i želje, više se volim prepustiti toj rijeci koja se zove život da me sama nosi. Ipak znam da ću nakon Dubrovnika na veliki, mimi i, nadam se, zasluženi odmor. Dva mjeseca najmanje. Nakon stvaranja Jele znam da će mi trebati. Uloga je to možda i najzahtjevnija koju sam imala do sada. Jedan pravi emotivni svemir u malom... ■

frizer: IVAN PERVAN / PRIMEVISION
 SALON
 šminka: SIMONA ANTONOVIĆ
 stilist: MARKO PLUKAVEC